

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.974 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 2006 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die loco advocaat F. BLANMAILLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker trad op 25 augustus 2004 in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 29 maart 2005 verzocht verzoeker om een visum type D teneinde zijn in België verblijvende echtgenote te kunnen vervoegen. Dit visum werd hem op 26 mei 2005 toegestaan.

1.3. Verzoeker bood zich op 22 augustus 2005 aan bij de vreemdelingendienst van de stad Hasselt en werd in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Verzoeker diende op 10 oktober 2005, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.5. Op 13 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 april 2006 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 10/10/2005 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

motivering in feite : In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijk band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het relatieverslag dd. 06/01/2006 van de politie van Hasselt blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

motivering in rechte : artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

artikel 49/61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door KB. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

Waar verzoeker vraagt dat de Franse taal als proceduretaal wordt gehanteerd, wordt er op gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van

de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing, die het gevolg is van een in het Nederlands gestelde aanvraag, werd genomen en betekend aan verzoeker in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

3. Gegrondheid van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 40 en 42 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat 10 oktober 2005 ten onrechte als datum wordt vermeld waarop hij zijn aanvraag tot vestiging heeft ingediend. Verzoeker betoogt dat de correcte datum 22 augustus 2005 is, aangezien hij zich die dag, in het bezit van een visum type D, heeft aangeboden bij de vreemdelingendienst van de stad Hasselt. Verzoeker baseert zich op de omzendbrief van 14 juli 1998 betreffende de verblijfsvoorwaarden voor E.G.-onderdanen en hun familieleden alsmede betreffende de verblijfsvoorwaarden voor de vreemde familieleden van de Belgische onderdanen, zoals gewijzigd door de omzendbrieven van 21 september 2005 en 6 december 2005, en voert aan dat hij door de voorlegging van zijn paspoort voorzien van visum gezinshereniging aan het gemeentebestuur onmiskenbaar een recht op verblijf op basis van gezinshereniging heeft gevraagd. Daarnaast stelt verzoeker dat de verblijfsreglementering uitdrukkelijk voorziet dat binnen een bepaalde termijn een beslissing moet worden genomen inzake een vestigingsaanvraag en dat de Belgische wetgeving op dit punt werd aangepast ingevolge een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 20 februari 1997. Verzoeker besluit dat hem gelet op artikel 42 van de Vreemdelingenwet een beslissing voor 22 februari 2006 diende te worden betekend. Hij stelt dat hij evenwel pas op 19 april 2006 in kennis gesteld werd van de bestreden beslissing en dat deze dus als laattijdig moet beschouwd worden.

Uit de artikelen 40, § 6, en 42 van de Vreemdelingenwet, zoals deze artikelen van toepassing waren op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, vloeit voort dat de echtgenoot van een Belgische vrouw die zich met haar vestigt of komt vestigen gelijkgesteld wordt met een E.G.- vreemdeling en dat het bestuur zo spoedig mogelijk en uiterlijk zes maanden na de vestigingsaanvraag een beslissing betreffende de afgifte van de verblijfsvergunning dient te nemen.

Er dient daarnaast te worden gewezen op het artikel 62 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), zoals dit bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling bedoeld in artikel 40, § 6, van de wet, wordt, voor zover hij voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 44, § 1, en na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk, ingeschreven in het vreemdelingenregister en, naargelang hij de nationaliteit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen bezit of niet, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, model B of model A, overeenkomstig bijlage 5 of 4, geldig vijf maanden vanaf de datum van afgifte. Indien het gemeentebestuur het attest van immatriculatie model A afgeeft, schrapt zij de woorden “van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van het hogervermeld document. Bij zijn inschrijving moet hij een aanvraag tot vestiging indienen overeenkomstig het model van bijlage 19.

§ 2. De vreemdeling moet zich ten vroegste een maand na de aanvraag tot vestiging en ten laatste voor de afloop van de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie bij het gemeentebestuur aanbieden ten einde zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen.

§ 3. Indien de vreemdeling zich overeenkomstig § 2 bij het gemeentebestuur aanbiedt om zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen en er geen enkele onderrichting gegeven werd door de Minister of zijn gemachtigde, handelt het gemeentebestuur overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid.”

Uit deze wettelijke en reglementaire bepalingen vloeit voort dat een vreemdeling die zich in België wenst te vestigen, in functie van een Belgische echtgenote, hiertoe een vestigingsaanvraag moet indienen en dat de termijn waarover het bestuur beschikt om een standpunt in te nemen met betrekking tot deze aanvraag pas begint te lopen vanaf de indiening van de aanvraag. De aanvraag dient te gebeuren door gebruik te maken van de bijlage 19, een loutere aanmelding bij het gemeentebestuur volstaat derhalve niet.

Ook in de omzendbrief waarnaar verzoeker verwijst wordt gesteld dat het gemeentebestuur “*de ontvankelijkheid aanvraag tot vestiging*” niet meer moet onderzoeken indien de aanvrager een geldig nationaal paspoort overlegt voorzien van een visum type D met de vermelding “B20”. De omzendbrief vertrekt bijgevolg ook van het gegeven dat een vestigingsaanvraag moet worden ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot vestiging, overeenkomstig het model van de bijlage 19, werd ingediend op 10 oktober 2005 en dat het bestuur een beslissing nam op 13 januari 2006. Er moet daarom besloten worden dat de wettelijke en reglementaire termijnen in casu gerespecteerd werden. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas later ter kennis gebracht werd van verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Niet de datum van kennisgeving van een beslissing, doch wel de datum waarop de beslissing genomen wordt, is immers van belang om te bepalen of de voorgeschreven termijnen gerespecteerd werden.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat verweerder terecht opwerpt dat ook in het geval dat de datum van aanmelding bij het gemeentebestuur in aanmerking zou dienen genomen te worden als uitgangspunt voor de berekening van de beslissingstermijn inzake de vestigingsaanvraag (quod non), de beslissing genomen werd voor het verstrijken van de reglementair bepaalde termijn van vijf maanden.

Een schending van de artikelen 40 en 42 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.